

Arrest

nr. 274 213 van 20 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2022 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 februari 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"M., M.
nationaliteit: Iran
geboren te T. op [...]1946
adres: [...] Deinze

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door M., M. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 01.02.2022)

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon."

Op 3 februari 2022 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer
Naam + voornaam: M. M.
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: T.
Nationaliteit: Iran

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van

180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Regelmatig verblijf verstreken sedert 22.01.2022”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, doch er geen reëel risico is voor onmenselijke of vernederende behandeling, nu behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in Iran.

Dat een dergelijke beslissing genomen werd op basis van het advies van de arts-adviseur dd. 1.02.2022 welke stelt dat verzoeker lijdt aan hartinsufficiëntie, hypothyroïdie, osteoporose, prostaatlijden en diabetes.

De dementie van verzoeker met nood tot mantelzorg werd door de arts-adviseur niet weerhouden, nu er geen specialistische verslagen zouden zijn voor objectivatie van de aandoening en verzoeker recent gereisd zou hebben zonder enige evidentie van nood aan ondersteuning.

Aangezien verzoeker zelfstandige een reis zou ondernomen hebben, wordt de mantelzorg niet weerhouden.

Tenslotte zouden de nodige zorgen voor verzoeker aanwezig en toegankelijk zijn in Iran, zodat niets een terugkeer van verzoeker naar Iran verhindert.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing vooreerst geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen en dan ook het beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht schendt. Tevens is er sprake van een schending van de motiveringsplicht en bovendien is er sprake van een manifeste fout!

Vooreerst stelt de arts-adviseur dat de dementie van verzoeker niet zou kunnen weerhouden worden, nu er geen specialistische verslagen zouden beschikbaar zijn en geen klinische evaluatie met score van afhankelijkheid van derden.

Dat verzoeker nochtans twee medische getuigschriften heeft voorgelegd waarin twee artsen onafhankelijk van elkaar bevestigen dat verzoeker Alzheimer heeft.

Bovendien heeft verzoeker ook een ouder medisch attest voorgelegd van een arts in Iran welke stelde dat verzoeker de ziekte van Alzheimer heeft en omwille hiervan 24u in intensive care diende opgenomen te worden.

Bijgevolg zijn er maar liefst drie geneesheren die, los van elkaar, bevestigen dat verzoeker aan de ziekte van Alzheimer lijdt, zodat de arts-adviseur deze diagnoses niet zomaar naast zich neer kan leggen omdat er geen specialistische verslagen zouden voorliggen.

Dat deze geneesheren immers niet zomaar als diagnose Alzheimer stellen en zich uiteraard hiervoor op medische onderzoeken en observaties baseren.

Indien de arts-adviseur meende dat hij nood had aan bijkomende (medische) informatie en/of onderzoeken diende hij aan de behandelende geneesheer en/of aan verzoeker te vragen om bijkomende medische documenten voor te leggen, ofwel diende hij verzoeker desnoods zelf te onderzoeken.

De arts-adviseur heeft evenwel niets van dit alles gedaan, doch wees zonder meer de diagnose Alzheimer af, niettegenstaande dit geattesteerd werd door maar liefst drie verschillende artsen!

Dat de vaststellingen van de behandelende artsen van verzoeker dan ook geheel terzijde werden geschoven en geenszins onderzocht werden door de arts-adviseur, zodat deze laatste geenszins op een efficiënte, correcte en zorgvuldige wijze advies heeft verleend.

Dat uit hetgeen voorafgaat dan ook overduidelijk blijkt dat de arts-adviseur geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan, er sprake is van manifeste beoordelingsfout en er nagelaten werd ook maar enige bijkomende medische informatie op te vragen aan verzoeker, niettegenstaande dit door de arts-adviseur klaarblijkelijk absoluut noodzakelijk geacht werd.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen, evenals artikel 62 Vw.

2.1.3.

Dat met betrekking tot de levensnoodzakelijke mantelzorg in hoofde van verzoeker, die meerdere malen wordt herhaald in de twee standaard medisch getuigschriften, geen enkele rekening wordt gehouden door de arts-adviseur.

Nochtans werd meerdere malen zeer uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker zelf niet meer in staat in zijn medicatie correct in te nemen (uiteraard van levensbelang voor zijn diabetes en hartproblematiek), familiale ondersteuning ten zeerste nodig heeft en mantelzorg ten zeerste vereist is :

Standaard medisch getuigschrift dd. 24 november 2021 dr. V. H. :

“- tgv ziekte v Alzheimer kan patiënt zijn medicatie niet correct nemen

- heeft familiale ondersteuning ten zeerste nodig

- ziekte v Alzheimer is nefast bij patiënt zonder toezicht

Mantelzorg is hier ten zeerste vereist”

Standaard medisch getuigschrift dd. 2 december 2021 dr. S. :

“Alzheimer evolueerde naar slecht.

Zelfredzaamheid vermindert

Evolutie en prognose van de aandoening : steeds slechter

Zijn er specifieke noden ivm de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist? Ja”.

Het hoeft geen betoog dat verzoeker, gelet op zijn medische problematiek en leeftijd van 75 jaar oud, niet meer alleen kan instaan voor zichzelf en hij continue mantelzorg behoeft, zoals meermaals bevestigd wordt.

De arts-adviseur wijst de nood aan mantelzorg echter af omdat verzoeker recent zelfstandig een reis zou ondernomen hebben, wat zou aantonen dat hij in staat is te reizen.

Verzoeker kreeg bij deze reis echter speciale bijstand van de luchtvaartmaatschappij, zoals blijkt uit de uitprint van zijn ticket in bijlage (stuk 2) :

de codes 15 en 16 met vermelding SSR WCHS OS HK1/S2 en SSR WCHS OS HK1/S3 (in rood gedrukt) wijzen er immers op dat er special assistance gevraagd én verleend werd

Bovendien verslechtert de medische toestand van verzoeker dag na dag, zodat geenszins kan verwezen worden naar een reis die enkele maanden geleden werd ondernomen om zomaar te beslissen dat verzoeker geen mantelzorg nodig heeft.

Temeer daar twee onafhankelijke artsen de absolute nood aan mantelzorg bevestigen!

Aangezien de arts-adviseur verzoeker zelf niet heeft onderzocht en het argument van een reis van enkele maanden geleden niet kan worden weerhouden, zijn er absoluut geen aangetoonde tegenindicaties dat verzoeker geen permanente bijstand van zijn familie zou behoeven!

Nu de echtgenote van verzoeker reeds in 2011 overleden en het enige familielid dat verzoeker nog heeft, zijn dochter is die Belgische is en in Belgische woont, heeft verzoeker in Iran dan ook niemand meer die voor hem kan zorgen.

Bovendien kan er geenszins worden vanuit gegaan dat verzoeker nog vrienden of kennissen zou hebben in Iran. Verzoekster is immers reeds 75, bijna 76 jaar oud, zodat ervan uit kan worden gegaan dat ook zijn eventuele vrienden- en kennissenkring tot een dergelijke leeftijdscategorie behoren. Indien er effectief nog vrienden en kennissen in leven zouden zijn, kan ervan uit worden gegaan dat deze inmiddels hoogstwaarschijnlijk zelf ook mantelzorg behoeven en geenszins kunnen instaan voor de opvang van verzoeker!

Overigens kan er geenszins vanuit worden gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende oude man op te vangen en te ondersteunen in zijn dagdagelijks onderhoud!

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 24 november 2016 tot eenzelfde conclusie kwam :

Dat gelet op verzoeksters gevorderde leeftijd, zij kan worden gevolgd waar zij aangeeft dat ervan kan worden uitgegaan dat ook haar eventuele vrienden- en kennissenkring tot deze leeftijdscategorie behoren, dat zij inmiddels zelf ook mantelzorg behoeven en dus niet kunnen instaan voor de opvang van verzoekster. Een ander klemmt des te meer nu de nood aan mantelzorg geen tijdelijk gegeven is, doch zal toenemen al naargelang de leeftijd van verzoekster. In die zin kan er niet zonder meer vanuit worden gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende bejaarde dame op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud (RVV nr. 178.364, 24 november 2016).

Verzoeker heeft tevens in zijn aanvraag uiteengezet dat zij inwoont bij zijn Belgische dochter, die de volledige zorg voor verzoeker op zich neemt.

Bovendien is deze mantelzorg – gelet op verzoekers medische toestand en zijn leeftijd – geen tijdelijk gegeven, doch zal toenemen naargelang de leeftijd van verzoeker.

Dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat ook de nood aan mantelzorg deel uitmaakt van een behandeling en de arts-adviseur ook moet ingaan op de noodzaak aan mantelzorg en de weigeringsbeslissing ook op dit vlak moet motiveren (RVV nr. 79.020, 12 april 2012; RVV nr. 26 november 2013, nr. 114.457). Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Dat de arts-adviseur tenslotte zelfs de beschikbaarheid en toegankelijkheid van eventuele mantelzorg in Iran voor verzoeker zelfs niet heeft onderzocht!

Dit niettegenstaande uitdrukkelijk en verschillende malen herhaald werd door de behandelende artsen van verzoeker dat hij ten zeerste nood heeft aan mantelzorg en niet meer in staat is zijn medicatie correct in te nemen.

Dat al evenmin enige motivering wordt gegeven waarom dergelijke – voor verzoeker levensnoodzakelijke – opties niet werden onderzocht.

Dat de arts-adviseur enkel de aanwezigheid van medicatie en opvolging door een huisarts in Iran onderzocht heeft, evenals de organisatie van de Iraanse gezondheidszorg.

Echter werd nergens onderzocht of in Iran instellingen bestaan waar verzoeker terecht kan voor de nodige mantelzorg, noch werd enige motivatie gegeven waarom hiernaar geen onderzoek werd verricht.

Dat uit het gebrek aan deze informatie duidelijk blijkt dat de arts-adviseur geenszins op een zorgvuldige wijze is te werk gegaan en er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook wegens een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Dat verzoeker in zijn aanvraag voldoende heeft aangetoond dat hij absoluut nood heeft aan voor hem levensnoodzakelijk mantelzorg en er in Iran niemand is die hem deze kan bieden.

Tevens werd door de arts-adviseur erkend dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling (hierin inbegrepen mantelzorg) is in het land van herkomst.

Dat verweerder geenszins het al dan niet bestaan van mantelzorg in Iran heeft onderzocht en dan ook geenszins kan gesteld wordt dat er vanuit medisch standpunt geen bewaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

“A lack of proper care in a case where someone is suffering from a serious illness could in certain circumstances amount a treatment contrary article 3” (Commissie Mensenrechten dd. 19 mei 1994, Tanko/vs Finland, in P.J. VAN KRIEKEN (red.), Health, Migration and Return. A Handbook for a Multidisciplinary Approach, 376-381).

Dat er in casu dan ook sprake is van een schending van artikel 9ter Vw. en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat uit het voorgaande dan ook zonder enige twijfel blijkt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM en van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

In het eerste middel stipt verzoeker aan dat de beslissing werd genomen op basis van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 februari 2022 dat stelt dat hij lijdt aan hartinsufficiëntie, hypothyroïdie, osteoporose, prostaatlijden en diabetes. De diabetes met nood aan mantelzorg werd door de arts-adviseur niet weerhouden omdat er geen specialistische verslagen zouden zijn voor objectivering van zijn aandoening en omdat verzoeker recent heeft gereisd zonder nood aan ondersteuning. Volgens verzoeker is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de dementie. Verzoeker stipt aan dat hij twee medische getuigschriften heeft voorgelegd van twee artsen die onafhankelijk van elkaar bevestigen dat verzoeker Alzheimer heeft. Verzoeker stelt dat deze artsen niet zomaar als diagnose Alzheimer stellen maar zich daarvoor op medische onderzoeken en observaties baseren. Volgens verzoeker diende de arts-adviseur, nu hij meende dat hij nood had aan bijkomende medische informatie en/of onderzoeken, aan de behandelende arts en/of verzoeker te vragen om bijkomende stukken voor te leggen of verzoeker desnoods zelf te onderzoeken. De arts-adviseur heeft dit nagelaten en zonder meer de diagnose Alzheimer afgewezen ondanks het feit dat dit werd geattesteerd door verschillende artsen. Hierdoor heeft de arts-adviseur volgens verzoeker niet op een correcte en zorgvuldige wijze advies verleend. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt verzoeker dat de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding inhoudt dat geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten kan geloofwaardig maken. Verzoeker acht de bestreden beslissing ook in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In het volgende onderdeel van het middel vervolgt verzoeker dat in de standaard medische getuigschriften ook meermaals werd gesteld dat verzoeker niet meer in staat is zijn medicatie correct in te nemen, hetgeen volgens verzoeker van levensbelang is voor de diabetes en hartproblematiek, die wel door de arts-adviseur worden aangenomen. Hij citeert uit de standaard medische getuigschriften van dokters VH. en S. en wijst op zijn leeftijd van 75 jaar. Verder gaat verzoeker in op het motief van de arts-adviseur dat hij recent zelfstandig kon reizen. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn reis speciale bijstand kreeg en stelt dat zijn medische toestand verslechtert, zodat volgens hem niet kan verwezen worden naar een reis die enkele maanden geleden werd ondernomen. Verder gaat verzoeker ook in op het motief dat nog beroep kan worden gedaan op vrienden en kennissen, waarbij verzoeker citeert uit een arrest van de Raad. In dit arrest wijst de Raad erop dat nood aan mantelzorg geen tijdelijk gegeven is, maar zal toenemen al naargelang de leeftijd van de betrokken persoon en dat er niet zonder meer vanuit kan worden gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn een hulpbehoevende bejaarde te ondersteunen in dagdagelijks onderhoud.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en het afdoende karakter van de motivering gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In casu blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag onder meer twee standaard medische getuigschriften heeft voorgelegd, waaronder het attest van Dr. VH. van 24 november 2021 en het attest van dokter S. van 2 december 2021. Zoals verzoeker terecht aanvoert, wijst arts VH. in het standaard medisch getuigschrift van 24 november 2021 onder “B/DIAGNOSE” op onder meer “ziekte v. Alzheimer”. Onder “D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?” antwoordt de arts “*tg v ziekte v. Alzheimer kan patiënt zijn medicatie niet correct nemen*” en “*heeft familiale ondersteuning ten zeerste nodig*”. Daarnaast ligt ook het attest voor van arts S. van 2 december 2021 waarin onder meer onder “A/Medische voorgeschiedenis” staat: “*Beginnende Alzheimer*” en onder “B/Diagnose” “*Alzheimer [onleesbaar] slecht*”. Verzoeker kan dan ook gevolgd worden dat hij twee medische getuigschriften heeft voorgelegd waarin twee artsen onafhankelijk van elkaar bevestigen dat hij Alzheimer heeft.

Ondanks deze attesten die zich in het administratief dossier bevinden, stelt de arts-adviseur dat de dementie niet wordt weerhouden omdat er geen specialistische verslagen beschikbaar zijn voor objectivatie van de aandoening en omdat verzoeker recent nog met het vliegtuig reisde zonder enige evidentie van nood aan ondersteuning. Hij wijst verder in het advies opnieuw op “het ontbreken van het onderbouwen van de diagnose van dementie die op geen enkel attest, uitgezonderd SMG van november vermeld staat en het ontbreken van een klinische evaluatie met score van afhankelijkheid van derden.” (eigen onderlijnen)

Vooreerst moet de Raad vaststellen dat het manifest niet correct is dat er geen enkel attest zou zijn, met uitzondering van het standaard medisch getuigschrift van november, waarin de diagnose van dementie vermeld staat. Zoals aangehaald maakt ook een ander standaard medisch getuigschrift van 2 december 2021, dat zich in het administratief dossier bevindt, zowel in de medische voorgeschiedenis als onder diagnose melding van Alzheimer. Dit houdt op zich reeds een verkeerde feitenvaststelling of onzorgvuldige lezing van het tweede standaard medisch getuigschrift in. In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat de Raad zijn beoordeling niet in de plaats mag zetten van de administratieve overheid, maar enkel kan nagaan of de overheid aan feiten geen interpretatie heeft gegeven die volgen uit een manifeste beoordelingsfout. In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de arts-adviseur er verkeerdelijk van uit gaat dat er maar een standaard medisch getuigschrift is dat melding heeft gemaakt van dementie en er dus inderdaad sprake is van een manifeste beoordelingsfout op dat vlak.

Verder weigert de arts-adviseur de dementie te weerhouden omdat er geen specialistische verslagen zijn voor het objectiveren van de aandoening. Echter, uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt louter dat het aan de verzoeker toekomt om *“alle nuttige en recente inlichtingen over [te maken] aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft”* en om *“een standaard medisch getuigschrift over [te maken] zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad”* dat niet ouder mag zijn dan drie maanden bij de aanvraag. Er blijkt niet dat verzoeker uit de wetbepaling kan weten dat hij specialistische verslagen zou moeten voorleggen omdat een standaard medisch getuigschrift van een huisarts (in casu twee) als “niet objectief” zou worden beoordeeld. Evenmin kan hij uit de wetbepaling afleiden dat een klinische evaluatie met score van afhankelijkheid van derden zou moeten voorgelegd worden. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet immers dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen.

De Raad wijst hierbij op de memorie van toelichting (*Parl.St. Kamer, Doc 51, nr. 2478/001*) waarin de wetgever heeft aangegeven wanneer hij een bijkomend onderzoek door de ambtenaar-geneesheer passend acht. Hierin staat: *“De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene- bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase- zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden). In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen”. (eigen onderlijnen)*

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de voorbereidende werken blijkt dat het onderzoeken van verzoeker of het inwinnen van het advies van een deskundige geen verplichting is voor een arts-adviseur doch dat de wetgever dit in bepaalde gevallen wel aangewezen acht. In casu blijkt dat de arts-adviseur een “klinische evaluatie met score van afhankelijkheid van derden” evenals bijkomende specialistische verslagen noodzakelijk achtte. Verzoeker kon dit evenwel onmogelijk weten op grond van het bepaalde in artikel 9ter. In dergelijk geval kwam het de arts-adviseur toe om op zorgvuldige wijze zijn advies voor te bereiden zonder een aandoening als dementie, die niet vergelijkbaar is met een klaarblijkelijk niet ernstige aandoening zoals “twee dagen het bed moeten houden” en die werd vastgesteld in twee onderscheiden standaard medische getuigschriften, zonder meer opzij te schuiven.

Tot slot steunt de arts-adviseur zich ook op het feit dat verzoeker zelfstandig kon reizen in december 2021. Verzoeker dient in deze evenwel gevolgd worden dat Alzheimer een ziekte is die zich ontwikkelt in de tijd. Er ontspint zich in het verzoekschrift en de nota een discussie tussen de partijen over de aard van de assistentie die verzoeker kreeg bij zijn vlucht. Hoe dan ook doet deze vaststelling over de vlucht door de arts-adviseur geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

De motivering in feite is niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

De vastgestelde onzorgvuldigheid waarmee het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens is behept, heeft als gevolg dat ook de eerste bestreden beslissing die uitdrukkelijk op dit advies steunt, eveneens met die onzorgvuldigheid is behept.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen erkent verweerder dat het begrip “afdoende” van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Toch stelt hij verder dat nu verzoeker de motieven van de beslissing kent, aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan. Echter het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat verzoeker geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoeker aldus de motieven, dan nog kan die verzoeker kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029). Waar verweerder in de nota stelt dat de motivering wel afdoende en adequaat is, neemt de Raad dit niet aan om de supra vermelde redenen.

Verder stelt verweerder in de nota dat uit artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de bewijslast bij de verzoeker ligt en de arts-adviseur, bij gebrek aan concrete gegevens die bij de aanvraag worden gevoegd, niet zelf dient te onderzoeken of verzoeker daadwerkelijk aan Alzheimer lijdt. Hij gaat voort dat het aan verzoeker toekomt te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat hij de overheid moet inlichten van elk element waarvan hij meent dat het een invloed kan hebben op het onderzoek van zijn aanvraag.

Verweerder kan in de nota gevolgd worden dat het verzoeker toekomt op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alle nuttige en recente inlichtingen over te maken aangaande zijn ziekte. Hij is er tevens toe gehouden een standaard medisch getuigschrift voor te leggen. Toch ontslaat dit de arts-adviseur er niet van op zorgvuldige wijze zijn advies voor te bereiden. Anders dan verweerder stelt, werden in casu wel degelijk concrete gegevens bij de aanvraag gevoegd, met name twee standaard medisch getuigschriften van artsen die als diagnose Alzheimer hebben weerhouden.

Het staat de ambtenaar-geneesheer die de gemachtigde adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelende geneesheren van verzoeker. Maar zoals gezegd voorziet artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Dit betreft geen verplichting, bijgevolg is het de ambtenaar-geneesheer toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen een lezing van de getuigschriften door te voeren die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan, zoals verzoeker terecht aanvoert.

Ondergeschikt haalt verweerder in de nota aan dat uit de Med-COI gegevens blijkt dat de thuiszorg door een verpleegster beschikbaar is, evenals 24/7 zorg in een woonzorgcentrum. De Raad kan enkel vaststellen dat dit een a-posteriori motivering is, die zich niet in het advies, noch in de bestreden beslissing bevindt. Bovendien wordt hiermee ook niet ingegaan op het uitgebreide betoog van verzoeker in de aanvraag dat de tehuizen voor senioren in Iran voor de meeste senioren veel te duur zijn wegens de zeer lage pensioenen en dat steeds meer bejaardentehuizen sluiten wegens gebrek aan financiële middelen. In de aanvraag werden deze verklaringen ook onderbouwd met citaten uit rapporten, waarop verweerder in de nota met opmerkingen niet ingaat.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan de vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dit leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

In het tweede middel, gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden de gezondheidstoestand van de betrokkenen, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. : [...].

Ook artikel 74/11, §3 Vw. bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan ingaan tegen bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 Vw.

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers regelmatig verblijf verstreken is sedert 22 januari 2022.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker en zijn gezins- en familieleden conform artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM bij het afleveren van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoals reeds uiteengezet, lijdt verzoeker aan een ziekte welke een reëel risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit en behoeft hij permanente mantelzorg.

Dat verweerder dan ook gehouden was te onderzoeken of aan verzoeker, gelet op zijn actuele medische toestand, een bevel om het grondgebied te verlaten kon betekend worden.

Verweerder heeft evenwel geen enkel als dusdanig onderzoek gevoerd, noch heeft hij enige motivatie gegeven waarom in casu geen onderzoek conform artikel 74/13 Vw. diende te gebeuren, temeer daar verweerder genoegzaam op de hoogte is van de ernstige medische situatie in hoofde van verzoeker.

Bovendien woont verzoeker inmiddels geruime tijd bij zijn Belgische dochter en heeft hij geen familieleden meer in Iran.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, van [...] artikel[...] 74/13 Vw. [...]."

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij stipt aan dat op grond van deze bepaling, die een omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn de gemachtigde bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing rekening moet houden met onder meer de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Hij wijst erop dat de gemachtigde in de beslissing enkel heeft gemotiveerd aangaande het feit dat zijn regelmatig verblijf is verstreken, maar er niet blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand. Verder verwijst verzoeker naar zijn eerdere uiteenzetting en meent hij dat hij wel lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing moet rekening houden met onder meer de gezondheidstoestand van verzoeker. Verzoeker kan gevolgd worden dat uit de motieven van het bestreden bevel niet blijkt dat werd rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand. Echter, de Raad is van oordeel dat er een samenhang bestaat tussen beide bestreden beslissingen en dit op basis van de feitelijke gegevens in het dossier. Het administratief dossier bevat immers een nota van 19 januari 2022 met een korte samenvatting van de aanvraag op grond van artikel 9ter van 5 januari 2022, waarin onder meer staat: "MF-> ongegrond + bgv" en verder "74/13 [...] Gezondheidstoestand -> besproken medisch advies dd. 01.02.2022". Verder blijken beide beslissingen op dezelfde dag genomen, door dezelfde attaché en werden deze op dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoeker. Bijgevolg kreeg verzoeker bij de kennisname van het bevel om het grondgebied te verlaten ook tegelijkertijd kennis van de motieven waarom de gemachtigde van oordeel is dat zijn gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in Iran. Bijgevolg leed verzoeker in casu geen belangenschade dat die medische motieven niet werden herhaald in het bevel, aangezien hij ze kende op het ogenblik dat hij het bevel ontving.

Er blijkt uit de voormelde samenhang en uit de feitelijke gegevens vermeld in de nota van 19 januari 2022 wel dat de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging bepalend is geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan dan ook terecht verwijzen in zijn middel naar zijn eerdere uiteenzetting gericht tegen de beoordeling van zijn medische situatie.

De Raad moest vaststellen dat hij supra de beoordeling van verzoeker zijn gezondheidstoestand in de eerste bestreden beslissing iuncto het advies van de arts-adviseur onzorgvuldig heeft geacht en eveneens niet afdoende draagkrachtig gemotiveerd waardoor de eerste beslissing werd vernietigd.

Bijgevolg kan ook niet aangenomen worden dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt.

Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is in de aangegeven mate gegrond.

In de nota met opmerkingen verwijst verweerder aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet eveneens naar de beoordeling in het administratief dossier. Zoals supra aangehaald, heeft de gemachtigde in die evaluatie verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 1 februari 2022. Echter, de Raad heeft vastgesteld dat het advies met een onzorgvuldigheid en een niet-afdoende motivering is behept. Daardoor is eveneens de tweede bestreden beslissing, die voor de beoordeling van de gezondheidstoestand opnieuw steunt op dat advies, ook met dezelfde onzorgvuldigheid en niet-afdoende motivering behept.

Waar verweerder in de nota verder nog stelt dat niet blijkt dat de overheid in casu op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld, kan hij om de voormelde redenen niet gevolgd worden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES